

“Per a mi un escriptor és el qui viu la vida d’una manera més intensa”

Antoni Mas Busquets (Palma, 1956), autor de diversos llibres de relats, publica a La Magrana la seva primera novel·la, *Abans de ser pedra*.

—**Doneu molta importància a la colla de nois i noies joves a la qual pertany el vostre protagonista, com si tot comencés llavors. El que li passarà d’adult en queda condicionat.**

—És veritat. Supòs que és perquè, en aquell moment, l’entrada en una colla de nois i noies significa un tall amb tot el món anterior, amb l’etapa infantil. A més, el protagonista viu aquesta fase en una època de canvi brutal, de ganes de trencament, molt influïda per l’esperit del Maig del 68 i la revolució sexual, i els personatges ho reflecteixen.

—**Es pot dir que la personalitat del protagonista queda perfilada a la colla?**

—En el sentit que comença a plantejar-se una sèrie de coses. Veu que el grup crea històries emocionals fortes, veu que el grup és més poderós, per les relacions que t’imposa, que l’individu. El protagonista, tot i les ínfules d’independència, nota el pes coercitiu i feixuc del grup, veu que el grup t’utilitza com a persona.

—**Per què el feu escriptor? Calia?**

—No. La raó, supòs, és que a l’hora de presentar això al lector havia de fer versemblants les coses, donar sentit a l’univers que li imposo i la comunicació personal dóna força, perquè el lector veu que la cosa va de debò si l’autor s’hi implica, si hi va posant coses de la pròpia part. Com que ho havia provat en llibres anteriors i em va anar bé, hi he insistit. El personatge es converteix així en el meu representant plenipotenciari, tot i que és presentat en tercera persona.

—**La novel·la seria, si més no en part, autobiogràfica?**

—Autoficció. Empres elements de la teva vida per ficcionar, sense caure en les memòries. Mai no et limites a recordar les coses, sinó a recrear-les. Fabules. La veracitat és clau per a atrapar el lector i per ser verídica has de parlar del que saps, del que has viscut, del que t’ha passat.

—**Curiosament, el vostre protagonista, a mesura que es fa**

gran, es fa més passiu, fins i tot es despersonalitza. Perquè es converteix, com a escriptor, en un espectador?

—Exacte. Això és molt important. A mesura que passen els anys, els fets li deixen marques, records, que li aniran bé per a transformar la vida en art. S’alimenta del que li passa i no és que s’hagi desganat, sinó que posa una mica de fredor al que li passa. De jove viu de forma intensa les coses, però quan vol aprofitar-les per fer una obra, ha d’agafar distanciament, i l’emoció cedeix pas a la curiositat. Sí, com dieu, és un defecte d’ofici.

—**El relat és estructurat amb escenes més o menys curtes, que sovint s’acosten a notes. Com vàreu arribar a perfilar aquesta estructura?**

—Són fragments. Darrerament he llegit autors que els utilitzen, com Sollers i Berger. M’han donat molta llibertat. M’han permès de fer el·lipsis, el silenci, contar sense explicar. Anar al nucli, al gra, sense posar-hi palla. Dels contes m’ha quedat aquesta idea, aquesta fal·lera, de la depuració.

—**Ja ho heu comentat: la novel·la seria, també, un retrat generacional, no, d’aquells que eren joves i adolescents el 68?**

—Sí. Sense adonar-te’n, és clar. Quan aprofundeixes en un grup de gent indirectament parles d’una problemàtica que interessa a una generació determinada. Ara bé, la pinça no és gaire estreta i penso que hi pot entrar perfectament gent de més generacions.

—**Parlem del títol. És metafòric i poètic. Contrasta amb l’estil de la novel·la.**

—Amb el títol potser em vaig posar solemne. És un vers de Jaime Siles. En aquell moment em trobava en un bar i estava sensible. Hi ha obres que creixen amb un títol i aquesta no en tenia i el vaig haver de cercar. I bé, no està malament.

—**Podíeu haver envoltat la vida del vostre protagonista de referents cultes, amb noms, citacions i reflexions, atès que és escriptor. Però no ho heu fet. Per què?**

—Per a mi un escriptor és el qui viu la vida d’una manera més intensa.

TINA BAGUÉ

Anton Mas Busquets publica la seva primera novel·la a La Magrana, *Abans de ser pedra*.

Lluís Bonada